

רק הוא היה חסד

שני דגלים ופרחים הדגל המלסי' אדום שחור לבן) והדגל הישראלי (כחול לבן). שהם טיני (ירוק) עמדו על הפסנתר. בצד הימני, תמונתו של ד"ר סרטאווי, קורבן הדו-שיח.

כי דרך זו, אשר למענה שפכנו דם יקר, היא הדרך המוסרית. הדרך הפטרוניתית... קולו של האיש בקע מתוך רשמקול קטן. תמונתו עמדה על פסנתר חום בצד הבימה, ולידה צינצנת-פרחים צנועה. כאולם הושלך הס. הכל הקשיבו לדברים שבקעו מתוך המכשיר. לרגע נדמה היה כאילו הוא שם. עיניו כאילו דיברו אל הקהל הרב שישב כאולם. אך עיצאם סרטאווי לא היה כאולם, שבו נערכה אזכרה וחלוקת פרסים על-שמו, במלאת שנה להירצחו. הדרך השלישית. חודש לפני הרצח הופיע עיצאם סרטאווי ביחד עם אורי אבנרי באסיפה כלונדון, שם אמר, בין השאר: ... כאשר התחלתי להילחם למען השלום, גיליתי מה פירושה של הכריות של לוחם השלום. גיליתי שדרוש אומץ-לב גדול פי מאה כדי להילחם למען השלום... קטע מבריו אלה השמיע אבנרי, מעל גבי הרשמקול, באסיפה שנערכה השבוע. ערכים ויהודים, פלסטינים וישראליים התקבצו ביחד באולם הקטן בתל-אביב, ולולא השפות השונות שדיברו בהן, קשה היה להבחין ביניהם. היו שם פלסטינים מן השטחים הכבושים, ערכים מן הגליל ויהודים מכל הארץ. (המשך בעמוד 70)

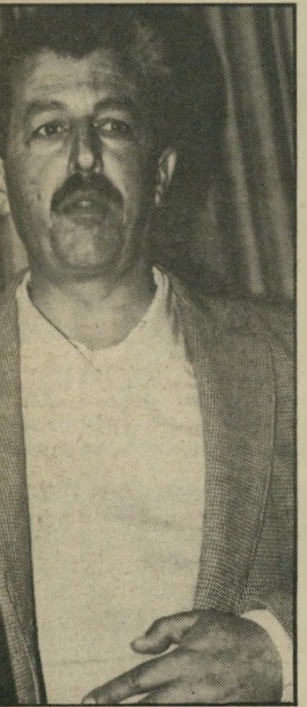
אם חושב מישהו ששוחרי השלום הם רכרוכיים, הוא טועה. עושי-השלום הם קשוחים מאוד. וכה יעזור לנו האלוהים: אם יתגרו בנו,

קולו של עיצאם סרטאווי בהעמו המהלטי, כאשר סופר יהודי וסופר ערבי זכו בפרסים לכבודו

אנחנו נוכיח עד כמה שאנחנו קשוחים! אמתנו אי-אפשר להשתיק בצע-קול. אמתנו אי-אפשר להפחיד. אמתנו אי-אפשר להרתיע מלהמשיך בדרך שבחרנו לעצמנו, המשיך הקול.

שני אנרלים מימין אלון (מיל') מתי פלד נואם באזכרה, כשתמונתו של סרטאווי ניבסת מן העבר השני של הבימה. סרטאווי היה לוחם פלסטיני והשתתף בקרב כראמה. הוא נהג לספר על הפגישה הראשונה שלו עם ישראלי. מתי פלד, והגדיר אותה כפגישה בין שני אנרלים.

הדודן עותמאן סרטאווי, בן הכפר סרטה שבגדה המערבית.

חתני הפרס עמוס קינן (בתמונה מימין) מקבל את הפרס מידי בועז עברון. בתמונה השמאלית במרכז: אביו של ראג'ה שחאדה, השוהה כעת בחו"ל, קיבל במקומו את הפרס.